

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 września 2021 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie III Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Rafał Jasiński

Protokolant: Agata Nowakowska

po rozpoznaniu 16 września 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. (1)

przeciwko (...) SA w W.

o ochronę dóbr osobistych

1. oddała powództwo,
2. zasądza od K. K. (1) na rzecz (...) SA w W. kwotę 4337 (cztery tysiące trzysta trzydzieści siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym 4320 (cztery tysiące trzysta dwadzieścia) złotych tytułem kosztów zastępstwa prawnego,
3. przyznaje adw. M. S. ze Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 2760 (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu podwyższoną o kwotę podatku od towarów i usług

III C 342/19

UZASADNIENIE

K. K. (1) złożył pozew przeciwko (...) S.A. w W. o:

1. zobowiązanie pozwanej do opublikowania w ciągu tygodnia od uprawomocnienia się orzeczenia na stronie internetowej (...) przeprosin o treści: „Wydawca gazety (...) oświadcza, iż informacje zawarte w artykule pod tytułem „(...)” z 5 października 2018 r. oraz artykule prasowym z 6-7 października 2018 r. zawierały nieprawdziwe informacje, iż R. C. na skutek pobicia przez K. K. doznał urazu po którym lekarze musieli wyciąć mu część mózgu wraz z fragmentem czaszki. Jednocześnie redakcja gazety (...) wyraża ubolewanie i przeprosza K. K. za to, iż ukazał się artykuł zawierający nieprawdziwe informacje i stanowiący bezprawne naruszenie dóbr osobistych pana K. K.”
2. zasądzenia kwoty 30000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wywołaną naruszeniem dóbr osobistych powoda w postaci czci, godności i dobrego imienia
3. zasądzenia kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Powód podniósł, że w artykule został skazany bez wyroku, poprzez wskazanie, że przez K. K. (1) R. C. stracił głos oraz usunięto mu duży kawałek czaszki. Ponadto przez ten artykuł, gdzie zamieszczony był wizerunek powoda na zdjęciu ludzie, którzy go znają oraz jego rodzinę, oddziałowy w Areszcie Śledczym w Ł. rozpoznali go. Powód podniósł również, że przez publikację artykułu on oraz jego bliscy zostali skazani na zniewagę (k. 4, 27-28, 32-33, 94).

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych (k. 44-46). Pozwana podniosła, że sama publikacja artykułu pt.: „(...)” nie może stanowić naruszenia dóbr osobistych powoda. Pozwana nie naruszyła w żaden sposób dóbr osobistych powoda, natomiast przy sporządzaniu artykułu zachowano rzetelność i staranność dziennikarską. Pozwana działała w uzasadnionym interesie społecznym. Informacje podane w artykule są prawdziwe, a źródłem publikowanych informacji były informacje pozyskane z Sądu Okręgowego w Ł., gdzie toczyło się postępowanie karne przeciwko powodowi. Autor artykułu D. K. zrelacjonował przebieg dotychczasowego postępowania i na tej podstawie przedstawił informacje w artykule, wbrew twierdzeniom powoda „nie skazano go bez wyroku”.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

13 lipca 2017 r. wniesiono akt oskarżenia przeciwko K. K. (1) (PR 1 Ds. 1228.2017) oskarżając go o to, że 26 sierpnia 2017 r. w Ł. będąc skazanym za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 m-cy kary pozbawienia wolności, działając wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, wziął udział w pobiciu R. C. w ten sposób, że zadawał R. C. ciosy pięściami w okolicy głowy i po przewróceniu się pokrzywdzonego kopał go nogami po całym ciele, powodując u R. C. ogniska stłuczenia korowo- podkorowe mózgu w lewym płacie czołowym i w górnej części lewego płata skroniowego otoczone strefą zmian obrzękowych (w kolejnych dniach ukrwotocznione), krwiak w przestrzeni podpajęczynówkowej w bruzdach lewego płata czołowego i skroniowego, złamanie kości nosa, zaś w wyniku stłuczenia korowo- podkorowego mózgu R. C. doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci bardzo znacznych zaburzeń mowy, które mają charakter trwałe i nie rokują istotnej poprawy komunikacji, a tym samym spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu R. C. w postaci pozbawienia mowy (sygn. akt IV K 139/18- k. 5).

4 października 2018 r. na rozprawie przedstawiciel (...) C. P. wniósł o umożliwienie utrwalania przebiegu rozprawy wraz z wizerunkiem oskarżonego. Prokurator nie oponował, uważał wniosek za zasadny. Obrońca przyłączył się do wniosku o rejestrowanie obrazu i dźwięku, oponował co do utrwalania wizerunku oskarżonego w mediach oraz jego danych osobowych. K. K. (1) oświadczył, iż nie wyraża zgody na utrwalanie i publikowanie jego wizerunku oraz danych osobowych. Na podstawie art. 357 § 1 i 2 k.p.k, art. 13 ust 3 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz.U. 5 poz 24 z późniejszymi zmianami) Sąd postanowił zezwolić obecnym na sali rozpraw przedstawicielom prasy na dokonanie za pomocą aparatury utrwalenia obrazu i dźwięku z przebiegu rozprawy bez wizerunku i danych osobowych oskarżonego (sygn. akt IV K 139/18- k. 122-123). W. jako oskarżony K. K. (1) nie rozmawiał z dziennikarzami (k. 145v).

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z 17 września 2017 r. zastosowano wobec K. K. (1) środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania od 14 września 2017 r. do 13 grudnia 2017 r., następnie okres tymczasowego aresztowania był przedłużony do 13 marca 2018 r. do 13 kwietnia 2018 r., do 30 maja 2018 r. i do 25 lipca 2018 r. (sygn. akt IV K 139/18- k. 4)

Przed zdarzeniem z 26 sierpnia 2017 r. R. C. nie miał uszkodzonego narządu mowy (sygn. akt IV K 139/18- k. 393). Komunikował się swobodnie, adekwatnie do możliwości intelektualnych. 29 maja 2016 r. przeżył on operację głowy związaną z urazem, który spowodował ostry krwiak podtwardówkowy nad lewą półkulą mózgu. Dokonano wówczas u niego kraniotomii czaszki w części czołowo-ciemieniowo-skroniowej. Powstały na skutek tej operacji ubytek czaszki nie został uzupełniony. Od tego czasu mózg R. C. pokryty był w tym miejscu jedynie skórą głowy.

(...) 5 października 2018 r. na stronie internetowej oraz 6-7 października 2018 r. w dzienniku NR (...) ((...)) zamieścił artykuł zatytułowany „(...)”. W artykule napisano „po przebytych urazach lekarze musieli wyciąć mu część mózgu razem z fragmentami czaszki (...) Jego stan to efekt wydarzeń, do których doszło w sierpniu ubiegłego roku (...) Według aktu oskarżenia bił go po głowie, przewrócił na ziemię, a potem kopał po całym ciele, uszkadzając między innymi skroniowy płat mózgu odpowiedzialny za funkcję mowy (...) K. K. szybko został zatrzymany. Przed sądem odpowiada za spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu R.. Grożą mu co najmniej trzy lata więzienia” (k. 84). Źródłem publikowanych informacji były dane pozyskane z Sądu Okręgowego w Ł., gdzie toczyło się postępowanie

karne przeciwko powodowi. Autor w/w artykułu D. K. był obecny podczas odczytywania aktu oskarżenia w Sądzie Okręgowym w Ł.. Dziennikarz wiedzę czerpał z aktu oskarżenia, od matki pokrzywdzonego oraz z sali sądowej (k. 161-161v).

K. K. (1) przebywając w Areszcie Śledczym w Ł. dowiedział się o w/w artykule opublikowanym przez (...) od oddziałowego, który powiedział powodowi „że jest bandytą i czytał o nim w gazecie” (k. 145v). O artykule powód został poinformowany również przez swoich rodziców.

Z materiałów zgromadzonych w aktach sprawy karnej wynika, że część mózgu wraz z fragmentem czaszki nie została usunięta na skutek pobicia, lecz z powodu padaczki (k. 145).

Wyrokiem z 5 czerwca 2019 r. Sądu Okręgowego w Ł. w sprawie o sygn. akt IV K 139/18 skazano K. K. (1) za pobicie R. C., który doznał ciężkiego uszczerbku na zdrowiu w postaci bardzo znacznych zaburzeń mowy, które mają charakter trwałe i nie rokują istotnej poprawy komunikacji, a tym samym spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu R. C. w postaci pozbawienia mowy (k. 153-154). Wyrok jest prawomocny.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron i nie budziła wątpliwości Sądu, a także akt sprawy karnej sygn. akt IV K 139/18, zeznań strony powodowej (k. 145-146) oraz świadka D. K. (k. 161-161v).

Sąd zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że podstawą materialnoprawną roszczeń powoda w stosunku do pozwanej są art. 23 i 24 k.c. dotyczące dóbr osobistych. Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Podczas gdy art. 23 k.c. statuuje ogólną zasadę ochrony dóbr osobistych, to przesłanki ochrony tychże dóbr zostały sprecyzowane w art. 24 § 1 k.c. W art. 24 k.c. postanowiono bowiem, iż ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Ochrona przewidziana w art. 24 k.c. uzależniona jest od spełnienia dwóch przesłanek, a mianowicie: zagrożenia lub naruszenia dobra osobistego danego podmiotu oraz bezprawności działania osoby naruszającej cudze dobro. Pierwszą z tych przesłanek musi wykazać osoba żądająca ochrony, natomiast ciężar wykazania, że określone zachowanie nie może być uznane za bezprawne, spoczywa na osobie, która dopuściła się naruszenia. Innymi słowy, z treści art. 24 k.c. wynika, że odpowiedzialność ponoszona na podstawie tego przepisu nie jest bezwzględna. Jest ona wyłączona, jeżeli działanie sprawcy nie jest bezprawne.

Sąd rozpoznający sprawę o ochronę dóbr osobistych powinien więc w pierwszej kolejności poddać ocenie, czy i jakie dobro zostało naruszone, a następnie ocenić - na zarzut pozwanego - czy pomimo naruszenia tych dóbr nie zachodzi podstawa do wyłączenia jego odpowiedzialności ze względu na brak bezprawności działania.

W przypadku (...) S.A jako podmiotu prasowego zastosowanie znajdują również w kumulatywnym zbiegu przepisów artykuł 37 i 38 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. - Prawo Prasowe, które stanowią *lex specialis* w stosunku do ogólnych zasad odpowiedzialności za naruszenie dóbr osobistych przewidzianych w art. 23 i 24 k.c. Zgodnie z art. 37 Prawa Prasowego do odpowiedzialności za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego stosuje się zasady ogólne, chyba że ustawa stanowi inaczej, zaś podmiotami ponoszącymi odpowiedzialność cywilną według treści art. 38 Prawa Prasowego za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego są autor, redaktor lub inna osoba, która spowodowała opublikowanie tego materiału; nie wyłącza to odpowiedzialności

wydawcy. W zakresie odpowiedzialności majątkowej odpowiedzialność tych osób jest solidarna. (...) S.A będzie więc podmiotem odpowiedzialnym także w rozumieniu prawa prasowego, co dodatkowo zaostrza wobec niej ocenę należytej staranności, jaką pozwana spółka powinna dochować przy wyrażaniu zgody na publikację. Zaś to do osoby pokrzywdzonej naruszeniem dobra osobistego należy wybór z jakimi roszczeniami i wobec kogo wystąpi.

Zgromadzony w sprawie materiał wskazuje, że nieprawdziwe były informacje, że na skutek pobicia R. C. została wycięta część mózgu z fragmentem czaszki. Zwrócić jednakże należy uwagę, że pokrzywdzony rzeczywiście miał wyciętą część mózgu

i czaszki, jednak nastąpiło to blisko rok przed jego pobiciem przez K. K. (1). Uraz ten ma charakter wyjątkowy, rzadko występuje w rzeczywistości, trudno zatem przyjąć, ażeby podanie tej okoliczności było wytworem bujnej wyobraźni autora artykułu. D. K. wiedzę na temat sprawy karnej czerpał z treści aktu oskarżenia, posiedzenia sądu na którym był obecny oraz z relacji matki pokrzywdzonego. Z uwagi na to, że okoliczność ta pojawiła się na późniejszym posiedzeniu Sądu wiedzę tę D. K. czerpał z relacji matki R. C.. D. K. dochował zatem wymaganej w art. 13 ust. 2 Prawa prasowego o rzetelności dziennikarskiej, korzystał bowiem z dostępnych źródeł, które w świetle obiektywnych okoliczności należało uznać za wiarygodne. Trzeba mieć nadto na uwadze to, że u pokrzywdzonego rzeczywiście stwierdzono poważne zaburzenia mowy, zaś przeciętna osoba wiązałaby obrażenia z tym samym zdarzeniem.

Powód domagał się złożenia i opublikowania przeprosin oraz zadośćuczynienia.

Sposób usunięcia skutków naruszenia dobra osobistego powinien być proporcjonalny i adekwatny do naruszenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2011 r., I CSK 500/10, OSNC 2012/2/19). Wymagane jest zachowanie adekwatności formy i treści oświadczenia osoby, która dopuściła się naruszenia, w stosunku do skutków naruszenia dobra osobistego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2013 r., I CSK 540/12, LEX nr 1371720; z dnia 5 czerwca 2009 r., I CSK 465/08, LEX nr 510611). Art. 24 § 1 k.c. pozostawia ocenie sądu kwestię, czy żądana przez powoda treść i forma oświadczenia jest odpowiednia i celowa do usunięcia skutków naruszenia, co prowadzi do wniosku, że sąd może kształtować treść oświadczenia także przez uściślenie sformułowań. To także sąd ostatecznie decyduje o miejscu, liczbie i sposobie publikacji oświadczeń o przeproszeniu stosownie do okoliczności konkretnego przypadku, równoważąc interesy pokrzywdzonego z jednej strony, aby zapewnić mu najszersze i najbardziej satysfakcjonujące zadośćuczynienie moralne oraz pozwanego z drugiej strony tak, aby z kolei nie stosować wobec niego nadmiernej i nieusprawiedliwionej okolicznościami danego przypadku represji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2013 r. I CSK 540/12, LEX nr 1371720).

Forma publikacji przeproszenia zasadniczo winna być proporcjonalna do rodzaju i skali dokonanych naruszeń dóbr osobistych. Jeżeli do naruszenia dóbr osobistych pokrzywdzonego doszło wobec nieznacznego, ograniczonego kręgu odbiorców, to żądanie poinformowania przeproszeniu nieograniczonego, szerokiego kręgu osób, jest nieuzasadnione. Tego rodzaju publikacja prowadziłaby zresztą do nagłośnienia faktu naruszenia dóbr osobistych, a więc byłaby dla pokrzywdzonego w istocie niekorzystna. Natomiast przeprosiny „K. K.” nie rekompensowałyby naruszenia dóbr, albowiem miałyby one charakter anonimowy. „K. K.” nie stanowi pseudonimu rozpoznawalnej osoby, przeprosiny te miałyby charakter anonimowy. Zwrócić również należy uwagę, że wycięcie części mózgu i czaszki stanowiło element poboczny, marginalny. To utrata mowy na skutek pobicia stanowiła główny rodzaj uszkodzeń, najbardziej dotkliwy w odbiorze przeciętnego czytelnika. Wskazanie inkryminowanej okoliczności nie stanowiło istoty treści artykułu. K. K. (1) został skazany za ciężkie uszkodzenia narządu mowy w warunkach recydywy. To ta okoliczność stanowiła w zewnętrznym odbiorze wizerunku K. K. (1) jako przestępcy, czy też jak to ujął autor artykułu „bandyta”. Wycięcie części mózgu z fragmentem czaszki nie musi wiązać się z ciężkim uszczerbkiem na zdrowiu lub ciężkim uszkodzeniem ciała, może ono stanowić skutek zabiegu leczniczego niekoniecznie związanego z pobiciem, tak jak miało to miejsce w przypadku R. C..

Powód żądał zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zgodnie z art. 448 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia. Zasadnicze przesłanki rozstrzygnięcia o roszczeniu opartym na art. 448 k.c. to rodzaj naruszonego dobra, intensywność naruszenia i jego skutków dla poszkodowanego, rozmiar doznanej krzywdy – ocenianej obiektywnie, a także zachowanie naruszydiciela, stopień jego winy, sytuacja majątkowa i osobista zobowiązanego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 13.06.2002 r., V CKN 1421/00, 16.04.2002 r., V CKN 1010/00, 19.04.2006 r., II PK 245/2005).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym sąd nie ma obowiązku zasądzenia zadośćuczynienia w każdym przypadku naruszenia dób osobistych (por. wyrok Sadu Najwyższego z dnia 19 kwietnia 2006 roku, II PK 245/05 , OSNP z 2007 r. z. 7-8 poz. 101). Przyznanie tego rodzaju świadczenia zależy od wielu różnych okoliczności, w tym między innymi od długootrwałości naruszenia dobra osobistego, uciążliwości z tym związanych, poczucia krzywdy i jego stopnia. Podstawowym kryterium decydującym o możliwości zasądzenia zadośćuczynienia winien być stopień winy naruszydiciela, rodzaj naruszonego dobra oraz wymiar cierpień wynikających z faktu naruszenia dobra osobistego. Z kolei w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 grudnia 2002 roku (V CKN 1581/00, OSNC z 2004 r. z. 4 poz. 53). Sąd Najwyższy wskazał, iż decyzja o zasądzeniu zadośćuczynienia winna być poprzedzona także zbadaniem nasilenia złej woli naruszydiciela i celowości zastosowania tego środka oraz poczucie pokrzywdzenia poszkodowanego.

Jedynie w określonych sytuacjach sąd może odstąpić od zasądzenia zadośćuczynienia. Jest to uprawnione między innymi w sytuacji całkowitego usunięcia skutków naruszenia przy pomocy innych orzeczonych środków, zachowanie się poszkodowanego albo naruszydiciela, intensywność naruszenia, rodzaj chronionego dobra.

Roszczenia z art. 448 k.c. nie mają charakteru penalnego, lecz kompensacyjny, chodzi bowiem o złagodzenie skutków negatywnych doznań wynikających z naruszenia dobra osobistego. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy Sąd uznał żądanie zasądzenia zadośćuczynienia za nieusprawiedliwione. Powód nie zdołał udowodnić, mimo, że spoczywał na nim taki obowiązek (art. 6 k.c.), by wskutek przedmiotowych publikacji jego danych osobowych, a w szczególności podania nieprawdziwej informacji wycięcia części mózgu z fragmentem czaski powstały dla niego negatywne konsekwencje i by wiązało się z istotnymi cierpieniami. Podkreślić również należy, że D. K. swoją wiedzę na temat tychże uszkodzeń uzyskał od matki pokrzywdzonego R. C., w ocenie Sądu nie można autorowi artykułu przypisać braku należytej staranności przy sporządzaniu publikowanych treści. Brak winy skutkuje oceną Sądu, że nie zostały spełnione wszystkie przesłanki odpowiedzialności deliktowej.

Podkreślić należy, że jedynie wąski krąg osób był w stanie rozpoznać powoda, gdyż jego dane i wizerunek były zanimizowane, co stanowi krzywdę małego rozmiaru. Nadto podkreślić należy, że od przedmiotowej daty minęło prawie 3 lata, a upływ tego czasu z pewnością złagodził skutki naruszenia dóbr osobistych i związanej z tym krzywdy. Wskazać również należy, że najistotniejszym elementem artykułu opublikowanego przez (...) było zachowanie K. K., które doprowadziło do zaburzeń mowy pokrzywdzonego, a nie jak wskazuje powód, że „został skazany bez wyroku”. Co do wizerunku K. K. (1) trzeba mieć na uwadze to, że jego twarz została zamazana, zaś sposób częściowego zakrycia twarzy powodował, iż osoba która go nie zna nie byłaby w stanie go rozpoznać.

O kosztach procesu Sąd postanowił na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania. Do kosztów procesu strony pozwanej zaliczają się koszty zastępstwa prawnego ustalone w stawce minimalnej 4320 zł ustalone na podstawie § 2 punktu 5 i § 8 punktu 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, gdyż pozwana (...) S.A w W. zastępowana była przez adwokata. Do tego należy doliczyć opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2016.1999 z późn. zm.) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Wysokość wynagrodzenia dla adwokatów precyzuje zaś rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.z 2016 r. poz. 1714 z późn. zm.). W myśl § 4 ust. 1 rozporządzenia podstawę zasądzenia opłaty za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego stanowią stawki minimalne określone w rozdziałach 2-4 wspomnianego rozporządzenia. Minimalną stawkę wynagrodzenia w przedmiotowej sprawie należy określić zgodnie z § 8 pkt 5 i § 14 punkt 2 Rozporządzenia.

Jak wskazuje zaś § 4 pkt 3 opłatę podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług. W związku z powyższym sąd przyznał adw. M. S. ze Skarbu Państwa-Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie kwotę 2760 zł.

Z powyższych względów Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.